

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 28 (416)

Субота, 12 липня 1975 р.

Ціна 2 коп.

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 рокуНАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ
ЗАВЕРШЕНА

8 липня у Москві завершила роботу дводенна всесоюзна наукова конференція «Роль жінки у міжнародному русі за мир, демократію і соціальний прогрес». В ній взяли участь представники наукових і громадських організацій нашої країни, а також зарубіжні гості.

У ряді доповідей, заслуханих на конференції, було докладно висвітлено досвід розв'язання жіночого питання в СРСР та інших соціалістичних країнах, показано, що тільки соціалізм приніс жінці справжнє розквічення, дав їй можливість брати активну участь в усіх галузях політичного життя, господарського і культурного будівництва.

Велику увагу було приділено становищу жінки в сучасному капіталістичному суспільстві і в країнах, які розвиваються, її важливій і дедалі зростаючій ролі у революційному і національно-визвольному русі, в антиімперіалістичній і антимонополістичній боротьбі.

(ТАРС).

XXV З'ЇЗДУ КПРС—НАШУ УДАРНУ ПРАЦЮ!

ПО ПІВТОРИ НОРМИ

Звернення трудівників Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» — ознаменувати XXV з'їзд КПРС новими трудовими успіхами знайшло палкий відгук у меблярів Черкаського УВП. Ретельно зваживши свої можливості та резерви, вони взяли на честь наступного з'їзду партії підвищені соціалістичні зобов'язання.

Колектив УВП дав слово: п'ятирічне завдання по випуску продукції завершити до 15 вересня, а виробничий план 1975 року — до 20 грудня. Продуктивність праці зростає на 6 процентів.

Серед виробничих колективів УВП перед у соціалістичному змаганні на честь XXV з'їзду КПРС ведуть трудівники заготівельної ділянки, яку очолює майстер Циховський І. Н.

В індивідуальному змаганні високих трудових показників на передз'їздівській трудовій вахті домагаються: столяр Анатолій Ємельянов, полірувальниця Параска Цимбал, шліфувальниця Катерина Гладка, фарбувальники меблів Григорій Литовченко, Валентина Литовченко та інші. Вони щодня виконують по півтори норми.

Д. КОВАЛЬ,
ст. економіст УВП.

Недавно до колективу Харківського УВП-2 влилося поповнення — на роботу прийшли випускники Краснолуцького професійно-технічного училища. На підприємстві молодих робітниць оточили увагою і турботою. Нині вони вже самостійно працюють швеями-мотористками.

Як і їх старші товариші по роботі, молоді швеї у відповідь на звернення колективу Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» стали на передз'їздівську трудову вахту і з кожним днем підвищують виконання норм виробітку, прагнучи ознаменувати XXV з'їзд КПРС високими трудовими здобутками.

На знімку: (зліво направо) комсомолки Люба Косенко, Ніна Баландіна, Світлана Куклінська, Тетяна Заїменко та Валентина Фоміна.

Фото И. МІНДЕЛЯ.

ХТО ПОПЕРЕДУ?

Виконання плану реалізації
продукції підприємствами
системи УТОГ
за шість місяців 1975 року
(в тисячах карбованців)

Учбово- виробниче підприємство	План	Фактично	% вико- нання
Черкаське	740	803	108,5
Львівське № 2	2055	2210	107,5
Чернігівське	1971	2114	107,3
Полтавське № 2	547	584	106,8
Харківське № 1	950	1015	106,8
Кіровоградське	584	622	106,5
Дрогобицьке	637	678	106,4
Лебединське	367	390	106,3
Івано-Франківське	3200	3396	106,1
Єнакіївське	428	454	106,1
Ужгородське № 2	1656	1754	105,9
Львівське № 1	2800	2964	105,9
Одеське виробниче об'єднання УТОГ	2393	2525	105,5
Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	3075	3240	105,4
Запорізьке	2140	2246	104,9
Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт»	2734	2869	104,9
Лубенське	1358	1423	104,8
Харківське № 2	3489	3645	104,5
Кам'янець-Подільське	1095	1144	104,5
Чернівецьке	977	1020	104,4
Дніпропетровське	1265	1319	104,3
Полтавське № 1	1982	2064	104,1
Білоцерківське	1690	1758	104,0
Артемівське	1490	1549	104,0
Вінницьке	1285	1337	104,0
Комунарське	670	697	104,0
Херсонське	956	993	103,9
Сумське	773	802	103,8
Дніпро-дзержинське	1102	1143	103,7
Ворошиловградське	1905	1970	103,4
Ужгородське № 1	514	531	103,3
Бродівське	833	859	103,1
Садгірське	1496	1542	103,1
Сімферопольське	807	825	102,2
Житомирське	1919	1956	101,9
Конотопське	2396	2439	101,8
Миколаївське	392	398	101,5
Ровенське	419	379	90,4
ВСЬОГО:	55090	57657	104,7

(ТАРС).

У ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

У Кремлі 7 липня під головуванням М. В. Підгорного відбулося засідання Президії Верховної Ради СРСР.

Президія розглянула питання, зв'язані з порядком денним і порядком роботи третьої сесії Верховної Ради СРСР дев'ятого скликання, яка відкрилася 8 липня.

До Верховної Ради СРСР надійшли пропозиції уряду про обговорення на сесії питань про заходи по дальшому посиленню охорони надр і поліпшенню використання корисних копалин і про проект Основ законодавства Союзу РСР і союзних республік про надра. Розглянуто також питання про внесення на затвердження наступної сесії Указів Президії, прийнятих після другої сесії Верховної Ради СРСР.

Пропозиції щодо порядку денного сесії передані Головам Ради Союзу і Ради Національностей.

На засіданні заслухано доповідь голови Комісії по промисловості Ради Союзу Я. П. Рябова про завершення комісіями палат по промисловості, законодавчих передбачень, по сільському господарству, по транспорту і зв'язку, по будівництву і промисловості будівельних матеріалів, по охороні природи роботи по попередньому розгляду проекту Основ законодавства Союзу РСР і союзних республік про надра.

Постійні комісії доповіли Президії про підсумки обговорення громадськістю проекту Основ, який за рішенням Президії був опублікований у січні цього року, про характер зауважень і пропозицій, які надійшли, а також про зміни і доповнення, що їх пропонують комісії.

У підготовленому для розгляду палатами Верховної Ради СРСР висновку комісії відзначили, що проект Основ, спрямований на забезпечення раціонального використання надр та їх

охорони, повністю відповідає вимогам сучасного етапу господарського і соціально-культурного будівництва. Комісії схвалюють законопроект і рекомендують Верховній Раді СРСР затвердити його з урахуванням змін і доповнень, які вони пропонують.

Президія по доповіді секретаря Президії Верховної Ради СРСР М. П. Георгадзе розглянула питання про підсумки виборів до Верховних Рад союзних, автономних республік і до місцевих Рад депутатів трудящих.

Було відзначено, що вибори до вищих і місцевих органів державної влади, які відбулися 15 червня, пройшли організовано, в обстановці високої політичної і трудової активності радянських людей. На засіданні підкреслювалося, що перед Радами нового скликання стоять великі й відповідальні завдання по завершенню виконання завдань дев'ятої п'ятирічки, підвищенню рівня їх господарсько-організаторської і культурно-виховної діяльності, дальшому зміцненню зв'язків Рад з масами, мобілізації трудящих на гідну зустріч XXV з'їзду КПРС.

За дорученням комісії законодавчих передбачень палат депутат П. П. Анисимов доповів про підсумки вивчення комісіями питання про практику застосування законодавства про охорону праці жінок на підприємствах чорної металургії, вугільної промисловості, промислового будівництва і харчової промисловості. Було заслухано також повідомлення в цьому питанні міністра вугільної промисловості СРСР Б. Ф. Братченка, міністра промислового будівництва СРСР О. М. Токарева, секретаря ВЦРПС В. І. Прохорова.

При підготовці питання, що розглядається, члени комісії па-

лат побували на заводах і фабриках, будовах, розмовляли з робітницями, керівниками підприємств, профспілкових органів. Вивчення показало, що на більшості підприємств додержуються законодавства про охорону праці, в тому числі — про охорону праці жінок. Вживаються дійові заходи для полегшення і оздоровлення умов жіночої праці. Збільшилася кількість робітниць, зайнятих на механізованих ділянках, підвищується рівень кваліфікації жінок.

Комісії доповіли Президії, що разом з тим у виконанні законодавства про охорону праці жінок ще є недоліки, допускаються порушення законодавства при застосуванні понаднормових робіт, не скрізь виявляється належна турбота про створення найкращих умов праці жінок, про розширення мережі дитячих дошкільних закладів.

Надаючи важливого значення великій соціальній проблемі — дальшому поліпшенню охорони праці радянських жінок, Президія Верховної Ради СРСР відзначила, що питання, яке розглядається на засіданні, набуває особливої актуальності в цьому році, який оголошено Міжнародним роком жінки.

Президія Верховної Ради СРСР зобов'язала міністерства і відомства СРСР, Ради Міністрів союзних республік суворо додержувати законодавства про охорону праці; вказала на необхідність підвищення відповідальності керівників підприємств за створення належних виробничих і санітарно-гігієнічних умов праці жінок, за дальше підвищення рівня механізації й автоматизації трудомістких і допоміжних робіт. Президія Верховних Рад союзних республік, місцевим Радам та їх виконкомом, генеральному

прокуророві СРСР, ВЦРПС запропоновано забезпечити необхідний контроль і нагляд за додержанням законодавства про охорону праці жінок.

На засіданні розглянуто інформацію, подану О. О. Смирновим — головою Комісії Ради Національностей, про результати вивчення комісіями по товарах народного споживання палат питання про якість товарів, що їх випускають підприємства Міністерства легкої промисловості СРСР.

Президія Верховної Ради СРСР відзначила важливість поставленого питання, про додержання завдань п'ятирічного плану по якості товарів народного споживання і активну діяльність утворених недавно постійних комісій по товарах народного споживання.

Враховуючи, що деякі пропозиції комісій законодавчих передбачень і по товарах народного споживання вимагають рішення уряду СРСР і господарських органів, вирішено направити їх у Раді Міністрів СРСР.

На засіданні Президії були розглянуті й інші питання державного життя країни. В обговоренні питань на засіданні Президії Верховної Ради СРСР взяли участь товариші Л. І. Брежнев, Ю. В. Андропов, В. В. Гришин, Д. А. Кунаєв, В. В. Шербицький, П. М. Машеров, Ш. Р. Рашидов, Г. В. Романов.

На засіданні виступили також заступники Голови Президії Верховної Ради СРСР М. О. Яснов, І. С. Грушецький, С. Б. Ніязбеков, Г. С. Дзюєнідзе, К. А. Халілов, Т. Кулатов, заступник Голови Ради Міністрів СРСР М. О. Тихонов, керівники ряду міністерств і відомств СРСР.

ІДЕОЛОГІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НА ВИЩІЙ РІВЕНЬ!

Відбувся черговий пленум Одеського обласного УТОГ. Він розглянув роботу виробничого об'єднання, культзакладів та організації Товариства Одещини в світлі виконання постанови VIII пленуму Центрального правління УТОГ.

З доповіддю по цьому питанню виступила голова обласного відділу В. І. Семенова, яка докладно зупинилася на організації соціалістичного змагання за дострокове виконання завдань завершального року п'ятирічки в колективах виробничого об'єднання та в компактих групах на державних підприємствах м. Одеси, на проведенні культзакладами політико-виховної роботи серед членів Товариства.

Трудовники виробничого об'єднання УТОГ, ставши на трудову вахту на честь 30-річчя перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні, значно перевищили взяті підвищені зобов'язання. До 9 травня було випущено продукції на 170 тисяч карбованців при зобов'язанні 70 тисяч карбованців.

У цехах та на дільницях виробничого об'єднання чимало людей, які своєю наполегливою працею вносять вагомий вклад у дострокове завершення завдань п'ятирічки. Серед них токарь В. С. Стельмашук, наладчик В. Н. Дубовицький, слюсар-інструментальник В. С. Осипов, переможці конкурсу на кращу раціоналізаторську пропозицію гальванік Н. Р. Коган, електрик П. Я. Ткаченко, заточувальник З. Б. Левуцький та інші.

Багато уваги тут приділяють підвищенню культури виробництва і поліпшенню побуту робітників. Так, в механо-складальному цеху порфаровано обладнання, а в приміщеннях ливарної та пресувальної дільниць підлогу покрито рифленою плиткою, в кінці 1974 року

достроково завершено спорудження гуртожитку на 216 місць та інше.

Однак, поруч з успіхами, як зазначила доповідач В. І. Семенова та виступаючи, в роботі виробничого об'єднання УТОГ ще має місце ряд суттєвих недоліків. Недостатню увагу тут приділяють роботі постійно-діючих виробничих зборів, школам комуністичної праці, організації технавчання, обміну досвідом із спорідненими підприємствами. Мають місце також недоліки і в організації соціалістичного змагання. Не розроблено і не запроваджено в дію умов змагання серед робітників введених професій та наставників.

Голова первинної організації УТОГ Ю. І. Осельська мало приділяє уваги поширенню досвіду передовиків і новаторів виробництва, ударників комуністичної праці.

У м. Одесі налічується шість компактних груп на підприємствах державної промисловості, де трудиться 333 чоловіки. На заводі поршневих кілець, наприклад, з 72 глухих робітників 26 — ударники комуністичної праці, 32 робітники борються за присвоєння цього звання. Тут створено бригади з числа глухих, одну з яких очолює передовий робітник А. П. Гладиревський.

Добре налагоджена політико-виховна робота в компактній групі заводу імені Жовтневої революції, де трудиться 140 членів УТОГ.

В доповіді багато уваги було приділено роботі міжрайвідділів УТОГ та обласного Будинку культури.

Робітник механо-складального цеху А. С. Запорожець, що виступив в обговоренні доповіді, сказав, що адміністрація виробничого об'єднання ще не все зробила для

поліпшення охорони праці. Часто виходять з ладу преси, а це відбивається на виробництві. Чимало недоліків ще є і в роботі відділу технічного контролю об'єднання.

Про роботу з кадрами говорив у своєму виступі член президії обласного відділу В. С. Осипов. Погано налагоджена і спортивна робота, незважаючи на те, що об'єднання має штатну посаду інструктора фізкультури.

Бібліотекар Будинку культури Р. А. Гранік звернула увагу членів пленуму на недостатній зв'язок виробництва з бібліотекою.

Директор виробничого об'єднання Ф. С. Шумарін доповів членам пленуму, що колектив трудівників у відповідь на звернення донецького обласного соціалістичного зобов'язання на честь XXV з'їзду КПРС: випустити надпланової продукції на 200 тисяч карбованців, у третьому кварталі 1975 року розпочати випуск товарів народного споживання, освоїти 200 тисяч карбованців на будівництві дев'ятиповерхового житлового будинку, спорудження якого намічено завершити в наступному році.

Робітник заводу «Будгидравліка» М. І. Головченко, відзначивши успіхи членів компактної групи, вказав на відсутність умов для проведення політико-виховної роботи серед глухих на підприємстві. Члени Товариства не мають на заводі свого Червоного кутка, працівники відділу кадрів, порушуючи існуючий порядок, відволікають перекладача на інші роботи.

На пленумі виступив голова комісії облпрофради по роботі серед глухих Д. П. Кобиленко.

По обговореному питанню пленум обласного відділу прийняв розгорнуту постанову, в якій закликав членів УТОГ ознаменувати новими трудовими успіхами XXV з'їзд КПРС та X з'їзд Українського товариства глухих.

О. ДОВГАЛЮК,
інструктор Одеського обласного відділу УТОГ.

У колективі Харківського УВП-2 з інтересом читають кожен номер стінної газети «Вперед».

Стіннівка стала справжнім помічником партійної, профспілкової та первинної організації УТОГ підприємства в мобілізації виробничників на дострокове виконання завдань п'ятирічки, в боротьбі з бракоробами та прогульниками.

На знімку: (зліва направо) член редколегії Софія Аронівна Ройтман і заступник секретаря комсомольської організації Валентина Пушиліна за випуском чергового номера газети «Вперед».

Фото И. МІНДЕЛЯ.

ПОРА ВІДПОЧИНКУ І МАНДРІВ

У ПУЩІ-ВОДИЦІ

Що рік, то популярнішим серед членів УТОГ стає будинок відпочинку «Сосновий бір». Оточений розкішною зеленню Пущи-Водиці, він обіцяє гостеві чудесне відновлення сил.

...Стояв сонячний, теплий ранок. Поснідавши, одні відпочиваючі збиралися біля головного корпусу навколо перекладача Надії Федорівни Маняко, інші ставали погостити, скласти власну програму на першу половину дня.

Минуло ще кілька хвилин. Під'їхав автобус і Надія Федорівна з численною групою вирушила на екскурсію по визначних місцях м. Києва, а ми — контролер ВТК Київського заводу верстатів-автоматів імені Горького Василь Безрук, костюмер з міста Іваново Тамара Дудкіна, майстер УВП з Молдавії Любов Целих, токарь з бакинських нафтопромислів Раміз Бабаєв, електротягариня Кіровоградського УВП Тетяна Давидова та інші, — ще раз порадившись між собою, вирушаємо у затінок розкішного зеленого оазису. Хто на пляж, а хто до дзеркально-чистих струмків.

Лісова стежка у затінок дерев веде нас до піщаних берегів озера. Ліда Кулеша — швея-мотористка Житомирського УВП разом з гостинницею Ворошилоградського УВП Катериною Мінаковою, пірнувши у зелену гушавину, вже встигли нарвати по букетові квітів. А Михайло Приходько — завгосп Полтавського УВП-1, який уже вшосте приїздить сюди, та різальник Харківського заводу «Серп і Молот» Володимир Філо-

ненко подалися за лісовими тропами — першими грибами.

Та ось й улюблене місце наших пляжників. Тут уже досить людно. Найнетерплячіші з нашої групи відразу пірнають у прохолодну воду, решта — хазяйновито моститься в затінку — за книгою чи до настільної гри, — а хто береться за м'яча.

Сонце підіймається все вище, припікає — незабаром обід.

По поверненні гортаю книгу відгуків та пропозицій. Переді мною біжать рядки захоплення, рядки подяк. «Приїхали ми до «Соснового бору», признаємося, зі скептичним настроєм. Але той настрої одразу розвіявся, як тільки ми почали глибше пізнавати свою Пущу-Водицю. Чарівний куточок! Дякуємо працівникам будинку відпочинку за створені для нас умови», — пишуть Соня Кабієва і Люба Перова з Уральська. «Я відпочиваю тут шостий сезон і завжди дякую всьому персоналові «Соснового бору», завжди беру додому спогади про чарівну навколишню природу» — слова пенсіонера з Дніпродзержинська Михайла Столярова. «Ще у Москві чули ми схвальні відгуки про «Сосновий бір», а тепер — самі переконалися, що тут найкращий відпочинок. Од щирого серця кажемо: велике вам спасибі!» — ці рядки залишили Р. Кочетков, Л. Мартиненко і Н. Толстококова.

До обіду трохи заіпнілися двоє літніх людей. Та в руках вони тримали чудові лісові трофеї — перші білі боровики.

І. ЩЕРБАНЮК.

БІЛЯ ОЗЕРА

На Кіровоградщині багато чудових місць відпочинку. Майже кожної вихідної дводенки трудівники учбово-виробничого підприємства поодиночі і сім'ями виїжджають за місто на лоні природи, щоб набратися свіжих сил. Та найкраще відпочивати на базі, організованій інструктором фізкультури УТОГ А. Г. Кравченком.

Тут можна і рибу повудити, і на сонечку позагорати, і скупатися в прохолодній воді. Є місце і для малюків. Пісчане мілководдя вабить їх своєю голубою гладдю.

Зранку і до вечора не вщухає дитячий галас. Матері силою збирають, щоб погодувати їх. Увечері всі збираються біля багаття.

Пісні, жарти, сміх, лунають над озером. Зачарованим стає гай в голубому місячному сяйві. По воді стелиться місячна доріжка. В такий час сидиш на березі і здається: ось-ось вийде русалка. Все мов у казці. А вранці, ледь засвітає, чоловіки вже на озері з вудками, а незабаром жінки зварять юшку зі свіжої риби. І знову починається радісний день.

Додому всі повертаються бадьорі і засмаглі. І знову з свіжими силами приступають до праці.

І. ЗЕЛЕНСЬКИЙ,
майстер зварювальної дільниці Кіровоградського УВП.

ДОБРІ РЕЗУЛЬТАТИ

У минулому навчальному році слухачі школи комуністичної праці Конотопського УВП навчалися за 35-годинною програмою.

На заняттях перед слухачами регулярно виступали: директор УВП П. С. Івашенко, головний інженер Н. Т. Дикленко, секретар партбюро Г. А. Васильєва та інші.

Навчання у школі комуністичної праці, тісно пов'язане з виробництвом, дає добрі наслідки. Слухачі А. Троценко присвоєно звання «Кращий за професією», Н. Бритовій, М. І. Костюченко — «Почесний ветеран праці», В. В. Петрик — звання «Краща молода робітниця», М. І. Ушкалов — «Майстер — золоті руки».

Слухачі школи комуністичної праці показують приклад для інших трудівників.

А. ЖОГОВ,
заступник директора УВП по навчально-виховній роботі.

БІЛЬШЕ НАОЧНОСТІ

хачів виступило 14. Свої відповіді вони пов'язували з завданнями підприємства. Особливо змістовними були виступи М. Гаджиги, К. Лопит, В. Русина, І. Імре. Більшість слухачів школи — ударники комуністичної праці.

На учбово-виробничому підприємстві № 2 у підсумковій співбесіді з 15 присутніх взяли участь 14 слухачів. Всі вони добре засвоїли пройдений матеріал. Майстри дільниць Є. Чика, А. Крачкович та інші свої виступи пов'язували з роботою дільниць, бригад, а швея-мотористка М. Томей розповіла про ті зміни, що сталися в житті глухих Закарпаття за роки радянської влади.

У складі слухачів школи комуністичної праці УВП-2 сім чоловіків носять звання «Майстер — золоті руки», троє — ударники дев'ятої п'ятирічки.

В нинішньому році зроблено важливий крок у справі реалізації постанови ЦК КПРС «Про поліпшення економічної освіти трудящих». Заняття у школах комуністичної праці спрямовані на розвиток творчої активності трудящих у боротьбі за дальше підвищення ефективності виробництва, на виховання у кожного робітни-

ка комуністичного ставлення до праці.

Разом з цим, оглядова комісія відзначила і недоліки в роботі шкіл комуністичної праці. Так, всі теми занять пов'язувалися з життям підприємств, однак директори, головні інженери, старші економісти та інші спеціалісти УВП жодного разу не виступили перед слухачами.

Під час занять недостатньо використовувалися наочні посібники, а переклади виступів лектора не завжди задовольняли належний рівень. Внаслідок цього слухачі недостатньо засвоїли програмний матеріал.

Президія обласного відділу УТОГ надалі рекомендувала проводити заняття у школах комуністичної праці у формі розповіді і живої розмови. До початку навчального року вирішено підготувати наочні посібники — плакати, схеми, таблиці, діаграми та інші.

За підсумками занять найкращою визнано школу комуністичної праці УВП-2, де керівником Андрійчук Алла Михайлівна — інженер-технолог підприємства.

Ф. КУДІНОВ,
голова оглядової комісії, інструктор обласного відділу УТОГ.

На знімку: П. Г. Федотова за роботою.

Фото автора.

ШЛЯХ ДО МАЙСТЕРНОСТІ

Порфирія Григорівна Федотова розпочала трудову діяльність швеєю-мотористкою на Івано-Франківському УВП. Працьовитість, потяг до професійного вдосконалення, до засвоєння суміжних операцій висунали її в ряди кращих трудівниць підприємства.

З року в рік зростала майстерність робітниці, щораз вищими ставали її показники праці. І ось Порфирії Григорівні присвоюють звання «Майстер — золоті руки», а за перемогу в конкурсі 1974 ро-

ку — пов'язують почесну стрічку «Краща швея-мотористка УВП».

Та це не межа для робітниці. Її, як одного з найкращих фахівців, посилають на відповідальну ділянку — лаборанткою. Віднині вона впроваджує і запускає у виробництво нові зразки швейних виробів, які вражатимуть своїми барвами, фасонами й елегантністю.

Всім роком минуло, відколи прийшла Порфирія Григорівна на підприємство. Роки пошуків, надій та успіхів. І сьогодні, прийшовши на роботу, вона заздалегідь перевіряє місце своєї праці, заготовки... А в настій розчинені вікна дихає літня прохолода, пахне літній сад. Ветеран і активіст підприємства розпочинає свій трудовий день.

Ф. САВЕНОК.

ЗЛІТ ПЕРЕДОВИКІВ

Щедре південне сонце пливе у високості, а в дворі Каховського клубу глухих, під густими кронами дерев, на зліт збираються передовики сільського господарства й промисловості від шести районів.

О 17 годині, під оплески присутніх, передова швея Каховського філіалу фабрики «Динамо» О. Г. Трещова вносить перехідний вимпел «Переможцю соціалістичного змагання», яким нагороджено Каховський міжрайвідділ за перше місце в соціалістичному змаганні між МРВ Херсонської області 1974 року.

До президії запрошують знатних людей міжрайвідділу, передовиків соціалістичного змагання. Слово надається голові Херсонського обласного відділу УТОГ, який змостовно, на конкретних фактах висвітлює і охарактеризує трудові здобутки членів УТОГ у 9-й п'ятирічці, дав високу оцінку діяльності міжрайвідділу.

Потім своїм трудовим досвідом поділився ударник комуністичної праці, переможець соціалістичного змагання Г. С. Яценко — коваль колгоспу «Дніпро» Нововоронцовського району.

Оплесками зустріли присутні листоношу Верхньорогачицького відділення зв'язку Т. Г. Гаценко. Тамару Григорівну вони знають як активістку УТОГ, керівника первинної організації і сумлінного листоношу. Це її за самовіддану працю нагороджено десятьма грамотами райкому партії і райвиконкому, редакції газети «Сельская жизнь». Ось уже багато років вона переможець соціалістичного змагання. Т. Г. Гаценко скромна і товариська. За це її шанують і поважають у колективі.

З великою увагою учасники зльоту вислухали розповідь О. Г. Трещової — робітниці філіалу фабрики «Динамо». Усім відомо: Олександра Гнатівна працює швидко і якісно. Норми її виробітку сягають 170—180 процентів, а план першого кварталу 1975 року вона виконала на 203 проценти. О. Г. Трещова — ударниця комуністичної праці, їй присвоєно звання «Переможець соціалістичного змагання 1974 року» і — «Краща за професією».

Розповіли про свої успіхи Г. С. Семиряко — бригадир теслярів Каховського заводу електрозварювального устаткування, О. А. Махнюк — доярка колгоспу «Дніпро» Горностаївського району та інші.

Учасники зльоту звернулися до всіх трудівників сільського господарства і промисловості Херсонщини із закликком виконати соціалістичні зобов'язання цього року до 7 листопада, тим самим гідно зустріти XXV з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу.

Потім представник облвідділу УТОГ вручив кращим передовикам праці пам'ятні подарунки і Почесні грамоти. На закінчення відбувся концерт художньої самодіяльності і кінофільм.

Б. КИППЕР,
голова Каховського міжрайвідділу УТОГ.

Надію Олександрівну Ключі знають у колективі Чернівецького УВП не тільки як передову виробництво, але й як громадську активістку. Вона член бюро первинної організації УТОГ.

На знімку: ударниця комуністичної праці Н. О. Ключі за роботою.

Фото Д. БУШТРУКА.

На відміну від інших ветеранів Вінницького УВП, яким під час спеціалізації виробництва довелося вчитися новій професії, Ксенія Дацькова свого фаху не міняла. Коли 1951 року неграмотною сільською дівчиною прийшла на УВП, її одразу послали на мотально-в'язальну дільницю. Та вже через рік перейшла вона працювати у фарбувальну: там їй більше подобалося, та й виробництву це було потрібніше.

Звичайно, працю на фарбувальній дільниці вважали не зовсім жіночою справою: там і чоловіки стомлювалися, повертвши цілу зміну добрячі шматки мокрого полотна, але їй це було до вподоби. Подобалося самій готувати фарбувальний розчин і дивитися, як сіре, непоказне на вигляд полотно перетворюється на блакитний, рожевий, зелений, білизняний матеріал. Чим ніжнішим і м'якшим ставав колір,

ЛЮДИ І РОКИ

ТВОРЕЦЬ КРАСИ

тим веселіше працювалося Ксенії.

Бувало, й помилялася: погано йшло уже пофарбоване полотно, і тоді, після нелегкої зміни, Ксенія болісно шукала помилки. Вже на роботі перевіряла свої здогади, раділася з майстром. Важко було в той час з барвниками, не та була і техніка. Усе залежало від майстерності робітників. Інший був і матеріал — просте грубе полотно.

— Тепер зовсім інша річ, — каже Ксенія. — І матеріал прекрасний, і барвники набагато кращі, і техніка на висоті, а все ж досвід, знання — головне.

Так, досвіду їй не позичати — 24 роки на УВП, і з них 23 — на фарбувальній.

У приміщенні дільниці вологе повітря, гаряча пара великими краплями осідає на ребристих грубах. Нічого не зробиш — специфіка! Над великим квадратним чаном фарбувальної машини, де клекоче розчин, неспішно обертаються сталі валки і невпинно падають з них у чан сувої полотна. Один сувій — це шматок у 20 метрів, а всіх — на валках — десять. Отже, за один раз фарбується 200 метрів полотна. Запитую Ксенію: скільки разів за зміну завантажує вона машину. «Три, а то й чотири рази, — відповідає вона, — скільки встигаю». Виходить 600, іноді 800 метрів. Он яка «арифметика»!

Ксенія Дацькова завжди перевиконує норми виробітку, не раз

виходила переможцем у соціалістичному змаганні. Ось вона бере ножиці, зупиняє валки, спритно розрізує зшивку одного із сувойів, закидає її кінець на розвантажувальні валки і — знову працює машина: полотно з чану подається в залізний візок. Звідси воно піде в центрифугу на вкручування, потім у сушильню. Чимало ще робочих рук торкнеться до нього, перш ніж набере воно готового вигляду — стане білизною, спортивним одягом.

Кожна річ — результат праці багатьох людей, і в кожній справі є свій майстер, який робить річ привабливою, красивою. І краса ця — наслідок постійної турботи нашої робітниці, ударника комуністичної праці Ксенії Дацькової.

М. НИРОВ,
інструктор облвідділу УТОГ.

МАТИ І ДОЧКА

Вже спадали останні пелюстки жоржин та мальв, коли пізньої осені 1944 року до хати Євгенії Максимів прийшла звістка з фронту: її чоловік Володимир загинув смертю хоробрих. Чайкою скрикнуло і закамяніло серце, за тиждень почорніла від горя. Та життя вимагало терпіння, мужності. Треба було думати про долю донечки, що тільки-но з'явилася на світ. Виховати її — священний материнський обов'язок, обов'язок перед Володимиром.

Дівчинка росла моторною і веселою — віталося серце Євгенії, часто розповідала донечці про її батька, мріяли про майбутнє. Та негадано прийшла нова біда: дитина тяжко захворіла. Знову стиснулося серце Євгенії.

Довго хворіла Оля, переборола недугу, але втратила слух. І хоч як було шкода розлучатися з нею, мати вирішила: треба їй вчитися.

Так Оля потрапила у Нестерівську спецшколу-інтернат для глухих дітей.

1963 року, успішно закінчивши навчання, вона прийшла на Львівське учбово-виробниче підприємство № 1. Просторі цехи, привітні люди — все сподобалося дівчині. Вирішила: буду швеєю.

Потрапили дівчата у надійні руки. Інструктор виробничого навчання Г. Т. Гайворонський прищеплював своїм підопічним працьовитість, виховував їх порядними людьми.

12 років минуло відтоді, але й досі Ольга Максимів добрими словами згадує Григорія Тихоновича, його батьківську науку. Саме завдячуючи йому, дівчинка стала однією з кращих швей-мотористок Львівського УВП-1. Сьогодні ударниця комуністичної праці О. Максимів працює в рахунок 1976 року, працює завзято, якісно.

І особисте щастя не обійшло дівчинку. В неї сім'я, чоловік. Радіє і Євгенія Ільківна, дивлячись на доньчине життя.

Л. АЛФІМОВА,
Ф. АНТОНОВА.

Багато хорошого довелося чути мені про члена УТОГ М. О. Тарнавського — розкрійника Чернівецької фабрики індошину та ремонту взуття. І я вирішив познайомитися з ним поближче.

Зустрілися ми біля прохідної фабрики і разом пішли до цеху. Робітник ознайомив мене з своєю роботою, організацією праці і трудовими досягненнями колективу, з товаришами по роботі, а про себе — ні слова. Виручили начальника цеху О. В. Бронфенбрер і секретар партійної організації підприємства Г. С. Тур.

З їх короткої, але вичерпної розповіді все більш яскраво окреслювався портрет Тарнавського — ветерана, трудівника, активіста і хорошого товариша.

Це справжній працелюб, один з кращих виробничників підприємства, виконання норм виробітку якого сягають 170—200 процентів. Високий продуктивності відповідає і якість роботи Тарнавського.

ОРДЕНОНОСЕЦЬ

У вільний від роботи час робітника можна часто зустріти в Будинку культури за виконанням громадських доручень, з групою

дружників на вулицях нашого мікрорайону. В Будинку культури він опанував спеціальністю кіномеханіка і в разі потреби може прийти на допомогу, коли механік захворіє чи піде у відпустку.

На моє запитання, що допомагає йому добиватися високих успіхів у роботі, М. О. Тарнавський відповів: «Соціалістичне змагання. Виконавши взяті зобов'язання на честь 30-річчя Перемоги, нині ми змагаємося за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС».

За самовіддану працю і високі трудові показники Указом Президії Верховної Ради СРСР від 21 квітня 1975 року М. О. Тарнавського нагороджено орденом Трудової Слави III ступеня. Нагорода заслужена і почесна, яка здобувається тільки в праці.

Г. ВЛАСОВ.
На знімку: М. О. Тарнавський.
м. Чернівці.

ДРУЖНА РОДИНА

Понад 20 років працює на фермі колгоспу імені Енгельса Зінківського району член УТОГ О. П. Дубина. Як кращий тваринник колгоспу, Олександр Павлович неодноразово брав участь у зльотах передовиків сільського господарства району. Його фотографія незмінно прикрашає Дошку пошани Зінківського клубу глухих. Старанною працею заслужив О. П. Дубина повагу односельчан.

120 корів закріплено за членом

НА ТЕМИ
МОРАЛІ

Його затримали разом з підпільною компанією. І ось знову 20-річний нероба сидить перед працівниками міліції і на запитання, чому ніде не працює, відповідає давно завченою фразою:

— Я інвалід, не можу...

А «інвалід», ніроку собі, справжній атлет, як поглянеш на нього. Після навчання в спецшколі-інтернаті для глухих дітей він влаштувався на Миколаївському УВП, але невдовзі покинув. Відтоді вже змінив не одне місце роботи і продовжує байдкувати, все частіше заглядаючи до чарки.

Знають його не тільки в Миколаєві. «Приземлявся» він у Херсоні, Одесі, Дніпропетровську, Сімферополі, Ізмаїлі і ніде не затримувався більше місяця. Тільки в Новій Одесі його кілька разів трудовлаштували, та марно. Олександра Табакар залишив свою трудову книжку в конторі місцевої меблевої фабрики і подався в мандри, не забувши прихопити в матері гроші та деякі речі. Коли ж у кишені стало порожньо, він повернувся до Нової Одеси. Під час чергової випивки вчинив у їдальні бійку і побив вітрину.

І от знову сидить, затриманий міліцією, і вдає з себе скривдженого долею. Така поведінка сина,

УТОГ. Він дбайливо доглядає їх, вчасно годує і тим самим допомагає дояркам у боротьбі за високі надії. За сумлінну працю Олександра Павловича Дубину неодноразово було нагороджено грамотами, цінними подарунками, путівками в будинок відпочинку тощо.

Не відстає від О. П. Дубини і його дружина Ганна. Вона також багато років працює дояркою на фермі. Поруч з нею трудиться старша дочка. Їм часто

допомагає син — старшокласник Сашко, а менші дочки приглядаються до роботи матері. Для них не буде труднощів у виборі професії. Вони вже обрали їх.

Старанно працює сім'я члена УТОГ в колгоспі. Кожен член родини добре розуміє, що тваринництво нині — ударний фронт села, а тому лише наполеглива, повсякденна праця дасть вагомі результати. За це і бореться О. П. Дубина та його сім'я.

Н. АКСЮК.
Полтавська обл.

ПУСТОЦВІТ

здавалося б, давно повинна стурбувати матір. Та вона виявляє про нього турботу, намагаючись захистити його і викликати співчуття. Ось що каже Галина Юхимівна Табакар:

— Кволе здоров'я в мого сина, влаштується на роботу та ніяк не щастить йому...

А чи справді так? По закінченні спецшколи-інтернату хлопець хотів стати столяром, а честолюбна уява матері малювала його в білосніжному халаті кухаря. Галина Юхимівна радила синові їхати до міста Перм, де в тамтешньому училищі можна оволодіти цією професією. Радила по-своєму, не рахуючись з його можливостями і нахилами. І взагалі, робила за нього те, що мав робити сам Олександр: добирала друзів; коли син захопився баскетболом, заборонила відвідувати клуб глухих. Зацікавився син тенісом, шахами... але:

— Теніс і шахи — не гроші, — безапеляційно заявила мати. — Спорт — це не серйозне заняття, — додавала вона.

І цього було досить, щоб син забув своє захоплення. Він звик до опіки, до думки, що за нього все зробить мати. Так Галина Юхимівна мимоволі взяла участь

у становленні синові долі. І виріс на цьому ґрунті пустоцвіт, що тільки користується благами суспільства, а взамін нічого не дає.

Коло інтересів Олександра Табакар досить вузьке: модний одяг, весела компанія та випивка. Про те, що Олександр став на слизьку дорогу, ні він, ні його мати не замислюються. А час! Поки не розкрилася під ним прірва злочинного шляху. Крім Олександра, в Галини Юхимівни росте ще троє дітей і всі вони інваліди по слуху. Їм також потрібна увага! Та мати ніяк не хоче зрозуміти, що не потаканням численним примхам, а вимогливістю, прищепленням працьовитості можна виховати дітей справжніми людьми. Тим часом мати твердить:

— Хай погуляє, ще встигне напрацюватися.

Г. СТІЛЬЧУК.
Миколаївська обл.

НАШЕ
ЖИТТЯ
сторінка **3**

Субота, 12 липня 1975 р.

„ХУРТОВИНА“

Незабаром на екрани вийде другий фільм кіноопеї «Дума про Ковпака» — «Хуртовина».

Ширився партизанський рух на Україні. Грізною силою для фашистів стало і з'єднання С. А. Ковпака.

Зима. Мороз. Хуртовина. З'єднання вирушило у свій черговий рейд, завдаючи нищівного удару по ворогові. Гітлерівське командування посиляє проти народних месників великий каральний загін. Партизани вступили в бій. Застосувавши тактичний маневр, запропонований С. А. Ковпаком, вони перемагають ворога. У цьому бою тяжко поранено комісара Руднева.

Стрімким ударом з'єднання Ковпака звільняє від фашистів місто Путивль. Радісно вітають своїх визволителів його мешканці.

Це один з епізодів цікавого і хвилюючого фільму «Хуртовина». Ролі виконують: Костянтин Степанков (С. А. Ковпак), Валентин Белохвостик (Руднев), Юрій Саранцев (Вершигора). В інших ролях — Михайло Голубович, Юрій Демич, Олександр Сердюк, Сільвія Сергєйчикова, Наталія Гвоздико та інші.

Кіностудія імені Олександра Довженка.

Е. ЛІСОВА.

На знімку: кадр з фільму «Хуртовина».

ЛІТЕРАТУРНІ АДРЕСИ

«ДОНСЬКА ШВЕЙЦАРІЯ»

Так називав відроги Нагольного кряжа поблизу нинішнього міста Антрацита на Ворошиловградщині великий російський письменник А. П. Чехов. Живучи в Рагозиній балці, в маєтку відставного хорунжого Гаврила Кравцова, він до самозабуття захоплювався шедрою природою, красою і багатством донбаської землі. Водночас Антон Павлович з глибокою гіркою і боєм говорив про безправність простих трудівників краю. Люди йшли на шахту, як на каторгу. Їх гнали туди злидні, безвихідь. Нещасними, забитими, голодними показав Чехов гірників в оповіданні «Печенігі».

Величезними підземними заводами, обладнаними за останнім словом техніки, стали в наш час

донецькі шахти. На зміну обушкуні і лопаті прийшли потужні вугледобувні комплекси. В достатку живе кожна сім'я. А про те, як відпочивають і лікуються гірники, можна судити за прикладом тієї ж Рагозині балки.

Не так давно на одному з її схилів виріс прекрасний санаторій — профілакторій імені 50-річчя Ленінського комсомолу. За комфортом він не поступається перед кращими курортами країни.

Кімнати розраховано на двох чоловік. У кожній — зручні сучасні меблі. До послуг відпочиваючих — бібліотека, більйарні, кінозал, танцювальний майданчик.

У просторому корпусі розмістилися грязелікарня, бальнеологічне

Хлібні кваси, соки і кваси різних фруктів, ягід та овочів, морси, меди. Ці напої мають незаперечні достоїнства: свіжий смак, приємний аромат, — користуються величезною популярністю. Нині освоєно їх широке промислове виробництво.

Про це кореспондент РТАУ Є. Гришанков попросив розповісти начальника Головного управління Міністерства харчової промисловості Української РСР П. І. Гуменика. Ось що він повідомив.

— Наша галузь особливо швидко почала зростати в роки дев'ятої п'ятирічки.

Великі і відповідальні завдання стоять перед працівниками підприємств безалкогольної промисловості у зв'язку з відомою постановою про заходи щодо посилення боротьби проти пияцтва і алкоголізму. Належить різко збільшити виробництво високоякісних тонізуючих напоїв, природних мінеральних вод, натуральних фруктових, ягідних і цитрусових соків, настоїв. Для успішного виконання поставлених перед нами завдань робиться багато що. Останнім часом збільшився вихід продукції безалкогольної промисловості, підвищується її якість.

НАПОЇ БАДЬОРОСТІ

Відомо, що здавна в народі улюбленими і поширеними напоями були хлібні кваси. Вони мають приємний кислувато-солодкий смак, аромат свіжовипеченого житнього хліба. Хлібний квас поживний, містить легкозасвоювані цукри, білки, кислоти, вітаміни. Квас заспокоює спрагу в спеку, допомагає відновлювати сили, підвищує працездатність при великих фізичних навантаженнях, під час роботи в полі. Поліють його у смачній і освіжаючій окрошці.

Тепер ми випускаємо квас двох сортів: хлібний і московський. Їх виробництво в республіці за останні роки зросло в кілька десятків разів.

Усім добре відомі такі чудові напої, як «Саяни», «Горіховий», «Сонечко», «Веснянка», а «Росинка» удостоєна державного Знака якості. Плани на нинішній рік? Випустити понад 150 мільйонів пляшок освіжаючих напоїв. В їх виробництві широко застосовуємо плодово-ягідні соки, клюквовий морс, плоди та ягідні екстракти, а також спиртові ароматні настої.

На підприємствах, що виробляють безалкогольні напої, широко

Цю викладену з червонуватою граніту, усічену піраміду, з вмонтованою в неї дошкою і легкою гірською гарматою вгорі, добре знають і кияни, і численні гості республіки. Встановлена на площі героїв «Арсеналу», навпроти посіченої кулями і осколками снарядів знаменитої заводської стіни, вона стала пам'ятником лицарям революції, учасникам барикадних боїв, борцям за народну справу. Ніколи не в'януть біля її підніжжя квіти. Тут, на площі, приймають у жовтєнтя і піонери молодших школярів. Тут відбуваються урочисті посвячення випускників промислово-технічних училищ у робітники. Тут молодь дає клятву вірності заповітам батьків і дідів.

Недавно пам'ятник на площі героїв «Арсеналу» реставрували. В його історії неначе було перегорнуто чергову сторінку. Цікаво «вчитися» в неї. Але перш ніж зробити це, згадаємо «біографію» червонуватої гранітної піраміди.

Листопад 1922-го. Над країною палахкотять, майорять червоні святкові прапори. Урочисто відзначається п'ята річниця Жовтневої революції.

Головні подарунки святу — це, звичайно, трудові досягнення у відбудові і розвитку народного господарства і передусім промисловості.

Разом з тим висловлюються побажання увічнити подвиги загиблих товаришів, створити на колективно зібрані кошти пам'ятники героям Жовтня. Ці побажання всюди палко підтримуються.

Одним з пам'ятників, що з'явився в країні в славу п'яту річницю, і була гранітна піраміда неподалік від «Арсеналу». Її спорудили на честь подвигу учасників жовтневого збройного повстання проти контрреволюційного Тимчасового уряду — повстання, яке очолював Київський міський більшовицький ревком під керівництвом А. В. Іванова.

Висока чотиригранна усічена піраміда. Величний і промовистий її вигляд. Лицьовий, обернений до заводу бік прикрашає дошка міської Ради — нагорода арсе-

відділення, плавальний басейн, спортивний зал. Одночасно в санаторії-профілакторії можуть поправляти своє здоров'я більш як 250 чоловік.

Оточений кущами, виблискуює на сонці величезний ставок. На території санаторію висаджено фруктовий сад, розбито клумби. За квітниками височить дуб-велетень, дбайливо обгороджений ланцюгом. Це дерево — свідок перебування в Рагозиній балці великого російського письменника.

О. КОВАЛЕНКО.

Ворошиловградська обл.

АРСЕНАЛЬСЬКА ГАРМАТА

Три сторінки з біографії одного пам'ятника

нальцям за мужність у бою і в праці. Вона неначе вписана в брили червонуватою граніту. А вінчає піраміду легка гірська гармата. Так, так, справжня гірська гармата зразка 1909 року, ще до революції виготовлена на заводі. Багато побачила вона на своєму віку, про багато що могла б повідати. Її возили на Кавказ, у Карпати. Пізніше вона була «приписана» до міського інтендантського штабу.

Але найголовніше і найхарактерніше в історії гармати полягає в тому, що вона була на озброєнні робітників-червоногвардійців і допомагала їм боротися за владу Рад, за світле, щасливе життя. Вона добре попрацювала на полях боїв, добре послужила нашій загальній справі. І в нагороду за це люди звали її на п'єдестал: будь живою пам'яттю боротьби, живою пам'яттю революції!

Аж до Великої Вітчизняної війни простояла гармата на гранітному п'єдесталі. Зображення її увійшло в довідники і фотоальбоми, присвячені новому, соціалістичному Києву. Вона стала одним із символів столиці Радянської України.

А коли фашистські загарбники наблизилися до стін міста, робітники-арсенальці обережно зняли гармату з п'єдесталу, розібрали її, старанно промастили, загорнули в брезент і закопали в надійному місці.

— Київському пам'ятнику знаходиться у Києві!

Восени 1943-го, незабаром після визволення столиці республіки від загарбників, арсенальська легка гірська знову з'явилася на постаменті. Кияни відзначили друге її народження.

Арсенальська гармата... Більш як пістоліття простояла вона на гранітному п'єдесталі. Простояла беззмінним вартувим, у почесній варті.

Зрозуміло, час зробив свою справу. При черговому огляді гармати спеціалісти виявили на лафеті, затворі, в каналі ствола наліт іржі. З'явилися великі тріщини на дерев'яних колесах. Було ясно: верхню частину пам'ятника треба реставрувати.

Незабаром почалися роботи.

Гармату ремонтували там же, де її колись виготовляли, — на заводі «Арсенал» імені В. І. Леніна.

— За право виконати незвичайне замовлення, — розповідає заступник секретаря парткому підприємства В. Р. Савчук, — змагалися десятки трудівників. Заслужили це право кращі з кращих — представники і старої гвардії і молоді зміни.

Серед тих, хто реставрував гармату, — кадровий арсеналець, що пропрацював на підприємстві більш як сорок років, Олександр Федорович Нехаєв, ветеран Великої Вітчизняної, ударник дев'ятої п'ятирічки Вадим Олександрович Гороховський, передовий слюсар, комсомолец Микола Баласний та інші. Всім їм після виконання почесного завдання було вручено пам'ятні дипломи ради ветеранів підприємства.

А реставрація гармати була аж ніяк не простою справою. Треба було виготовити деякі нові деталі, розібрати і почистити старі, привести в дію всі механізми.

Сьогодні на своєму попередньому місці маленька арсенальська гармата. Новенька, свіжопофарбована, одягнута в захисну антикорозійну плівку, із заміненіми колесами, виготовленими вже не з дерева, а з легкого алюмінієвого сплаву, що вдало його імітує.

Дивний зв'язок часів, немеркнуче світло червоного революційного прапора!

В. КОВАЛЬ.

СПОРТ

ЧЕМПІОН—КОМАНДА УКРАЇНИ

У м. Калусі Івано-Франківської області завершилися змагання з вільної боротьби серед глухих спортсменів на кубок всесоюзної ради ДСТ профспілок. У них взяли участь борці добровільних спортивних товариств «Труд», «Зеніт», «Локомотив», а також Білоруської, Вірменської, Грузинської, Узбецької республіканських рад ДСТ «Спартак». Спортсмени України виступали під прапором центральної ради ДСТ «Авангард».

Склад учасників змагання був досить широким. У поєдинках на килимах зустрілися 12 майстрів спорту СРСР, 15 кандидатів в майстри та 11 спортсменів 1-го розряду.

За останні роки українські борці виступали на всесоюзних змаганнях не зовсім вдало, що було викликано багатьма причинами. На цьогорічній першості вони прагнули реабілітувати себе, тим більше, що змагання відбувалися

в нашій республіці.

В результаті напружених поєдинків на килимах Калуського палацу спортклубу «Будівельник» українські борці досягли відратних результатів. Майстри спорту Д. Антонов та В. Лебідь у своїх вагових категоріях відповідно зайняли II та III місця. Першорозрядник Л. Хомутов (вагова категорія до 74 кг) посів друге, а кандидат у майстри спорту І. Руденко (до 82 кг) — зайняв третє місце.

Чудово виступив на цьогорічних змаганнях майстер спорту І. Черчес, зайнявши у своїй ваговій категорії перше місце. Борці Н. Бугайов (до 90 кг) та В. Панін (понад 100 кг) посіли другі місця.

В командному заліку борці України набрали найбільшу кількість очок і стали чемпіонами країни.

В. КОПОЧІНСЬКИЙ,
ст. інструктор ЦП УТОГ.

ПЛЕНУМ ВСЕСОЮЗНОЇ СПОРТФЕДЕРАЦІЇ

Днями відбувся пленум Всесоюзної спортивної федерації глухих. Його учасники обговорили й узагальнили досвід роботи спортфедерацій та комісій по фізкультурно-спортивній роботі серед трудящих глухих ряду союзних республік і, зокрема, Української спортивної федерації.

Пленум відзначив добре налагоджену організацію проведення спартакіад «Бадьорість і здоров'я» за комплексом ГПО серед колективів УВП та виробничих об'єднань нашого Товариства, а також успішні виступи спортсменів та збірних команд України на всесоюзних змаганнях. За звітний період вони завоювали вісім перехідних кубків з одинадцяти, що розігрувалися. Спортивним федераціям глухих союзних республік рекомендовано широко

використати в своїй роботі досвід колективів фізкультури та Української спортфедерації.

На пленумі велику увагу було приділено організації спортивної роботи серед учнівської молоді.

Учасники пленуму ознайомилися з програмою виступу радянських спортсменів на XIII Всесвітніх спортивних іграх глухих, що відбудуться в 1977 році в столиці братньої Румунії м. Бухаресті.

Обрано новий склад президії Всесоюзної спортивної федерації, до якого від нашої республіки ввійшов ст. інструктор по фізкультурі і спорту Центрального правління УТОГ В. В. Копочинський.

В. ВОВЧЕНКО.

Редактор П. БУЛАТОВ.